

■ Ἀπὸ τὸ Ἁγιολόγιο τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἡ Ὁσία Μεθοδία, ἡ ἐν τῇ νήσῳ Κιμῶλῳ τῶν Κυκλάδων ἀσκητικῶς διαλάμπασα*

Μνήμη: 5ῃ Ὀκτωβρίου

Η ΟΣΙΑ Μεθοδία ἐγεννήθη τὸ 1865 στὴν Κίμωλο τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ θεοφοβούμενους.

Ἦδη, ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀφιερωθῇ ὀλοκληρωτικὰ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἀποστρεφόμενος τὶς ἐγκόσμιες ἀπολαύσεις καὶ χαιρόταν μόνον μὲ ὄ,τι ἦταν ὠφέλιμο στὴν ψυχὴ.

Οἱ γονεῖς τῆς, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τῆς, ἔδωσαν εἰς αὐτὴν σύζυγο ἕναν ναυτικὸ ποῦ καταγόταν ἀπὸ τὴν Χίο. Ὅμως, ὀλίγο χρόνο μετὰ τὸν γάμο, τὸ 1883, ὁ σύζυγός τῆς χάθηκε στὴν θάλασσα, ἐνῶ ταξίδευε πρὸς τὴν Μικρὰ Ἀσία.

Ἡ νεαρωτάτη χήρα ξεπέρασε τὴν φυσικὴ θλίψι καὶ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, τὸ ὁποῖο τῆς ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς: ἐνεδύθη τὸ Ἀγγελικὸ Σχῆμα καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Μεθοδία.

Κατόπιν, ὡς ἔλαφος διψῶσα καὶ ἐπιποθοῦσα τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων (Ψαλμ. μα'), ἀποσύρθηκε ἀπὸ κάθε ἐπαφῆ μετὸν κόσμον καὶ ἐγκλείσθηκε σὲ ἓνα στενὸν κελλὶ κοντὰ στὸ Κάστρο τοῦ νησιοῦ, ὥστε ἀπερίσπαστη νὰ εἶναι ἀφιερωμένη ἀδιαλείπτως στὴν θεωρία καὶ τὴν μελέτη τῶν οὐρανίων πραγμάτων.

Ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ κελλὶ τῆς μόνο ὅταν τὴν ἐκαλοῦσε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Περνοῦσε τὴν ἡμέρα μετὰ ἀσκησι καὶ προσευχῆ καὶ μετὰ ἀπὸ ὀλίγη ἀναγκαῖα ἀνάπαυσι, ἀγρυπνοῦσε ὅλη τὴν νύκτα. Προσηύχετο μετὰ κατανύξεως καὶ δακρύων, στραμμένη πρὸς τὸν νυμφίον

Χριστὸν μετὰ τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς.

Ἐνήστευε αὐστηρὰ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν, ὅταν ἐξερχόταν ἀπὸ τὸ Ἰουχαστήριόν της γιὰ νὰ κοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια σὲ μία γειτονικὴ Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς δὲν δεχόταν κανέναν ἐπισκέπτην καὶ παρέμενε ἐγκλειστὴ στὸ κελλὶ τῆς ἕως τὸ Πάσχα.

Οἱ ἀσκητικοὶ τῆς ἀγῶνης καὶ ἡ χάρις ποὺ τῆς δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν ὡς μερικὴ ἀνταπόδοσι, ἔγιναν γνωστὲς ὄχι μόνον σὲ ὅλη τὴν Κίμωνλον, ἀλλὰ καὶ στὰ γύρω νησιά.

Προκειμένου νὰ ἀποφύγῃ κάθε πειρασμόν, δεχόταν ἐπισκέψεις μόνο ἀπὸ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες προσέτρεχαν σὲ αὐτήν, γιὰ νὰ λάβουν ἀνακούφισιν σωματικὴ καὶ ψυχικὴ καὶ ἐπέστρεφαν γεμᾶτες χαρὰν ποὺ ἀξιώθηκαν νὰ πλησιάσουν μίαν ἀληθινὴν θεοφόρον δούλην τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ὁσία τοὺς ἐδίδασκε τὶς ὁδοὺς τῆς μετανοίας καὶ τὶς εὐαγγελικὰς ἀρετὰς· ἐπίσης, τοὺς ἔδινε ὀλίγον ἁγιασμένον ἔλαιον ἀπὸ τὴν ἀκοίμητην κανδήλαν ποὺ ἔκαιγε στὸ κελλὶ τῆς, ὡς σημεῖον τῆς παρηγορίας ποὺ ἐξασφάλιζαν στὸν καθένα οἱ ἀδιάλειπτες προσευχὲς της, πολλοὶ δὲ ἐθεραπεύθησαν μετὰ τὸν τρόπον αὐτόν.

Ἀφοῦ ἀγωνίσθηκε, χάριτι Θεοῦ, καλῶς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐν Χριστῷ ἀσκήσεως, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὴν 5ῃ Ὀκτωβρίου 1908, σὲ ἡλικίαν 43 ἐτῶν.

(*) *Νέος Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. Β΄, Ὀκτώβριος, σελ. 66-67, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθῆναι 2004. Ἐπιμέλ. ἡμετ.